

Hoofdstuk 1 – De diagnose

De regen tikte gestaag tegen het raam van de kleine slaapkamer. Buiten was het donker voor een middag in mei. De lucht hing zwaar, alsof de wolken elk moment zouden scheuren en hun hele last over de wereld zouden uitstorten. Jesse lag in bed, zijn dekens tot aan zijn kin getrokken. Zijn moeder zat naast hem, haar handen gevouwen alsof ze zich aan iets onzichtbaars vastklampte.

De dokter had net de kamer verlaten. Er hing een stilte die niet gevuld kon worden, hoe hard de regen ook tegen het glas tikte.

‘Wat betekent het precies, mam?’ vroeg Jesse. Zijn stem trilde. Hij was pas negen, maar begreep genoeg om bang te zijn.

Zijn moeder slikte en keek weg. ‘Het betekent... dat je lichaam harder moet werken dan dat van andere kinderen. Je zult vaak moe zijn, misschien pijn hebben. Maar...’ Ze probeerde te glimlachen, maar haar ogen verrieden haar angst. ‘Je bent sterk, Jes. Jij kan dit.’

Sterk. Het woord voelde vreemd in zijn oren. Hoe kon je sterk zijn als je niet eens uit bed kon zonder dat je benen voelden alsof ze van lood waren?

De dagen die volgden waren een waas. Witte muren. Het scherpe licht van ziekenhuislampen. Het geluid van voetstappen op linoleumvloeren. Het prikken van naalden, steeds opnieuw. Elke keer dat de naald in zijn huid ging, kneep zijn moeder in zijn hand.

Soms hoorde hij haar zacht praten met de artsen in de gang. Ze dachten dat hij sliep, maar hij ving flarden op: "*chronisch*", "*niet te genezen*", "*behandeling om het te vertragen*". Woorden die hij niet volledig begreep, maar waarvan hij wel wist dat ze niet goed waren.

Toen hij eindelijk weer naar school mocht, was het alsof hij een andere wereld binnenstapte. Zijn klasgenoten keken hem aan alsof hij veranderd was — alsof hij een onbekende was geworden in de weken dat hij weg was. In de eerste dagen werd er gefluisterd. Daarna kwamen de opmerkingen.

‘Waarom loop je zo langzaam?’

‘Hij kan niet eens meedoen met gym.’

‘Pas op, straks krijg je wat hij heeft.’

Jesse probeerde te doen alsof hij het niet hoorde. Hij beet op zijn lip en keek naar de grond. Maar elke opmerking bleef hangen, alsof ze in zijn huid kerfden.

Op een regenachtige dinsdag, tijdens de pauze, stond hij alleen bij het hek. Drie jongens uit zijn klas kwamen op hem af.

‘Waarom kom je eigenlijk nog naar school? Je bent toch altijd ziek.’

Hij wilde iets zeggen, maar zijn keel zat dicht.

‘Laat hem gewoon, hij is het niet waard,’ zei een stem achter hen.

Het was Sam, een jongen uit de parallelklas. Hij keek de drie jongens strak aan. ‘Zo stoer ben je niet als je iemand pest die zich niet kan verdedigen.’

De drie keken even ongemakkelijk, mopperden iets, en liepen weg.

Die middag liep Jesse voor het eerst sinds weken met iemand samen naar huis. Sam praatte alsof er niets bijzonders gebeurd was. Misschien, dacht Jesse, was niet iedereen tegen hem.

Hoofdstuk 2 – Eerste schooljaren

De eerste maanden na zijn terugkeer op school waren een strijd die niemand leek te zien. Voor anderen was het simpel: Jesse zat weer in de klas, dus het ging vast beter met hem. Maar achter zijn glimlach zat vermoeidheid die niet wegging, hoe vroeg hij ook naar bed ging. Zijn benen voelden vaak zwaar en bij traplopen moest hij pauzeren, iets waar hij zich vreselijk voor schaamde.

De leraar, meneer Van Dijk, probeerde hem te helpen. Hij gaf Jesse een stoel tijdens gym, zodat hij kon toekijken, en liet hem soms eerder beginnen met opdrachten zodat hij rustiger kon werken. Maar dat maakte hem alleen maar meer 'anders'.

"Waarom krijgt hij altijd speciale behandeling?" vroeg een jongen luid genoeg dat de halve klas het hoorde. Jesse deed alsof hij verdiept was in zijn schrift, maar hij hoorde elk woord.

In de pauzes zocht hij steeds vaker een stil plekje op. Soms zat hij op de rand van het speelplein, soms in de bibliotheek. Het geluid van voetstappen en lachende kinderen klonk ver weg, alsof het uit een ander leven kwam. Hij miste het rennen, voetballen, meedoen. Maar het idee om in te storten midden op het veld, waar iedereen het kon zien, maakte hem nog banger.

Op een donderdagmiddag moest de klas een toneelstuk voorbereiden. Jesse kreeg de rol van verteller, iets wat hij in eerste instantie als een 'troostprijs' zag. Maar tijdens de repetitie merkte hij dat iedereen stil werd wanneer hij begon

te lezen. Zijn stem klonk vast en rustig, en zelfs de grootste grappenmakers keken op.

Toen de leraar zei: "Jesse, jij hebt echt een stem voor het vertellen van verhalen," voelde hij iets warmes door zich heen gaan. Het was de eerste keer in maanden dat iemand iets positiefs over hem zei.

Maar het pesten stopte niet. Het waren geen vuisten of schoppen, maar woorden — en soms waren woorden zwaarder dan welke klap ook. Op een dag zat er een tekening op zijn tafel: een figuurtje met een krom lichaam en een groot kruis eroverheen. Daaronder stond: *Niet meedoen*.

Hij wilde de tekening verscheuren, maar iets in hem zei dat hij hem moest bewaren. Niet als herinnering aan de pijn, maar als bewijs. Bewijs dat hij het zou overleven.

Soms dacht hij terug aan die middag met Sam, bij het hek. Sam sprak hem nog wel eens, maar ze zaten in verschillende klassen en zagen elkaar niet elke dag. Toch was het weten dat er iemand was die hem niet als 'vreemd' zag, genoeg om door te gaan.

De zomervakantie kwam langzaam dichterbij. Jesse telde de dagen af, niet omdat hij zo graag vrij was, maar omdat hij hoopte dat de tijd weg van school hem sterker zou maken. Misschien, dacht hij, zou hij na de vakantie terugkomen als een nieuwe versie van zichzelf. Iemand die niet alleen maar de zieke jongen was.

Die zomer zou uiteindelijk het begin zijn van de eerste echte lichtpuntjes in zijn leven — maar dat wist hij toen nog niet.